

[Jørgen Jensen.]

kader med trusler om kriminalisering af strejker, gennem lov om lønstop i månederne december, januar og februar op til dette indgreb. Augustforligspartierne og regeringen har gang på gang, som det allerede er nævnt, udtalt sig om, at hvis arbejdsmarkedets parter ikke holdt sig inden for de 2 pct., så ville de sætte sig uden for indfyldelse. Det var en direkte opfordring til arbejdsgiverforeningen om at vanskeliggøre forhandlingerne, nægte at gå i realitetsforhandlinger også om de specielle krav.

Arbejdsløsheden og trusler om et mere direkte politisk indgreb er det, der blev brugt for at få et ja til mæglingsforslaget. Det blev sagt i de kompetente forsamlinger i LO: enten siger I ja til dette forslag, som ikke er godt, eller også får vi et politisk indgreb, som er værre, og man fremholdt endda over for os, hvad det var for tanker, augustforligspartierne havde. Det var den måde, man fik ja-stemmer på. Flertallet i LO's ledelse har samtidig med de beslutninger, som er truffet om at tilpasse sig augustforligets rammer, undergravet troen i arbejderklassen på, at dansk fagbevægelse havde vilje og mulighed for i den nuværende situation at kæmpe sig til et bedre resultat. Derfor stemte ca. 29 pct. af de stemmeberettigede inden for det område, hvor der var urafstemning, ja til mæglingsforslaget.

Hr. Auken sagde, at det var et meget markant ja, og at det var en afstemning inden for forligsmandslovens rammer. Forligsmandsloven forudsætter, at der skal mindst $\frac{1}{3}$ nej-stemmer til for at forkaste et forslag. Ja men her er der kun 29 pct., der har stemt ja. Jeg synes ikke, det er særlig markant, og jeg tror, at mange af dem, der ikke har stemt, har undladt at stemme, fordi hele forløbet af overenskomstsituationen vakte håbløshed hos dem.

Der har ikke været frie forhandlinger. Jeg må sige, at selve formålet med afstemningen om det politisk dikterede mæglingsforslag var at skjule de politiske indgreb, både det, der skete i august, og det, der er sket senere, at give det et skin af frie forhandlinger og ligesom en demokratisk indpakning, som ikke rigtig holdt. Men der har ikke været frie forhandlinger, og den løgnagtige måde, mæglingsforslaget er blevet præsenteret i radio og fjernsyn på, har tilsidesat alle forudsætninger for en demokratisk afstemning.

Nu skal man så se sidste akt i dette skuespil; arbejderne skal bibringes den opfattelse, at nu kæmper regeringen, socialdemokratiet og LOs

top for at frelse det gode mæglingsforslag, som var accepteret af arbejderne, og som arbejdsgiverne ikke havde råd til at opfylde. Det, der foregår her, er, hvis man måtte sige det, svindel og humbug. Mæglingsforslaget opfylder knap augustforligets ramme, og såvel LO som tusinder af arbejdspladsmøder og generalforsamlinger udtalte klart, at augustforliget ikke gav mulighed for at løse de mest påtrængende opgaver og problemer for arbejderklassen. Det vil, hvis vi holdt os inden for disse rammer, øge arbejdsløsheden grundet faldende realløn, og det vil øge profitterne og arbejdsfrie indtægter. Tallene har været nævnt tidligere, jeg skal ikke gentage dem.

Men hvad er det så egentlig man påstår at arbejdsgiverne ikke har råd til? Ja, det burde være overflødigt her at gennemgå et overenskomst- og mæglingsforslag, men jeg må sige, at den debat, som har været ført, også af dem, som har ansvaret for, at man i hvert fald giver saglige oplysninger i radio og fjernsyn, næsten nødvendiggør, at man nævner noget om det.

Det var mindstelønssatserne, der skulle forhøjes med 4 gange 70 øre, og det betød altså ikke lønforhøjelser til alle. Når der fra fremskridtspartiet er talt om, at det er den største stigning, der nogen sinde er givet, hvor stor er den stigning så egentlig? Mindstelønssatsen på 24 kr. 70 øre bliver forhøjet til 25 kr. 40 øre øjeblikkeligt, og i løbet af perioden til 27 kr. 50 øre. Ja men lønstigningen har i de sidste to år, i 1975 og i 1976, været henholdsvis 19 pct. og 11 pct. Det vil altså sige, at den har været 30 pct. i alt. Det er også det, man er gået ud fra, når man har ajourført satserne for skifteholds- og overtidsbetaling. Det vil sige, at man end ikke har fulgt med med mindstebetalingssatserne, ej heller med de 29 kr., som der bliver talt så meget om. Selv forhøjelsen fra de 24 kr. 70 øre til de 29 kr. giver ej heller de ca. 30 pct., som lønnen er steget. De vil være dårligere stillet, end de var i 1975, da dette folketing også greb ind i overenskomstsituationen, og der vil gennem modregningen være mange, der ikke får de 29 kr.

Her har man også på en løgnagtig måde fordrejet kendsgernerne. Over for arbejderklassen blev der, når vi rejste spørgsmålet, om man kunne modregne i akkorderne, sagt: nej, det kan man ikke. Men vi har hørt arbejdsgiverforeningen de sidste dage tale om, at det var tilfældet, og nu kommer centrum-demokraterne og siger, at de også vil have klargjort,